

OSEBNA ZGODBA

Moja zgodba z NET se je začela decembra 2010, ko sem med smučarskim tekom nenadoma popolnoma izgubila koordinacijo in se komaj privlekla do avta. Ko sem pojedla energijsko ploščico, sem se zelo hitro spet dobro počutila, zato temu nisem posvečala posebne pozornosti. Kmalu zatem sem se čudna počutila ob jutrih, imela sem mravljinčast jezik in ustnice ter težave s spominom (npr. zjutraj se v kopalnici nisem mogla spomniti, če sem se že stuširala ali ne). Tega občutka me je bilo že bolj strah, a sem ga pripisovala preobremenjenosti in stresu.

V začetku januarja 2011 pa se je prvič zgodilo, da sem se proti jutru začela premetavati po postelji. Imela sem močne krče. Ko sem se delno zbudila, sem bila sposobna celo spregovoriti nekaj besed z družino, vendar se kasneje nisem ničesar spomnila. Osebna zdravnica me je seveda takoj napotila v urgentno nevrološko ambulantno, kjer so me napotili na CT glave in EEG preiskavo, ki pa nista pokazali posebnosti.

Ker so se jutranje težave nadaljevale in celo stopnjevale, sem bila februarja ponovno napotena v nevrološko ambulantno, kjer so mi postavili diagnozo »epilepsija«, mi predpisali antiepileptik ter mi prepovedali voziti avto, plavati brez nadzora itd. Napotili so me še na EEG po deprivaciji spanja. Ker tudi ta ni pokazal posebnosti in ker sem bila prepričana, da nimam epilepsije, predpisanih zdravil nisem jemala in sem prosila še za dodatne preiskave. Tako sem bila poslana še na test z nagibno mizo, MRI glave ter lumbalno punkcijo.

Izvidi vseh preiskav so bili brez posebnosti, moje težave pa so se samo še stopnjevale, tako po intenzivnosti kot tudi pogostosti. Seveda se motenj zavesti sploh nisem zavedala. Po njih je sprva ostajalo kratkotrajno slabo počutje, ki pa se je pozneje razpotegnilo skozi ves dan. Bila sem brez volje in ko sem se zjutraj zbudila, sem si želela le še to, da bi bilo dneva čim prej konec. Iz aktivne športnice, vedno polne energije, sem se spremenila v lebdečo senco. S športom sem morala prekiniti, nikamor nisem smela sama, z nikomer se nisem mogla družiti, saj nikoli nisem vedela, kdaj me bo »zagrabilo«. Bila sem že čisto obupana, saj mi tudi zdravniki niso znali več pomagati.

V začetku aprila pa sem se nekega jutra zbudila hroma, pa tudi govoriti nisem mogla, vendar sem se vsega zavedala in se vsega tudi spomnim. Mož me je spet odpeljal v urgentno nevrološko ambulantno, kjer so me hospitalizirali. Na srečo je bila z mano v sobi zelo prijazna gospa, ki mi je, ker nisem mogla jesti kosila, ponudila košček banane, ki sem ga nekako uspela pogoltniti. Kmalu zatem sem lahko spet govorila in se premikala. Gospa je to povedala zdravnici in zvečer so mi prvič izmerili krvni sladkor. Rezultat: 1,8 mmol.

Ker sem bila naslednje jutro v bolnici spet neodzivna, so me z diagnozo »hipoglikemija« premestili na diabetološki oddelek. Po opravljenem t. i. »stradalnem testu« so mi zdravniki povedali, da je vzrok mojih težav najverjetneje nevroendokrini tumor, insulinom, ki izloča velike količine inzulina, zato prihaja do hipoglikemij. Potrebno pa ga je bilo še locirati. Opravila sem UZ in CT trebuha, ki pa nista pokazala ničesar. Insulinom, ki se je nahajal v

korpusu trebušne slinavke, so mi odkrili šele z endoskopskim UZ in me takoj napotili na operacijo.

Operacijo sem dobro prestala in k sreči je bil tumor benignen - dobro diferenciran, tako da so ga lahko v celoti izluščili. Danes sem tako spet zdrava, približujem se nekdanji športni formi in ne čutim nobenih posledic. Na insulinom me spominja le še brazgotina v zgornjem delu trebuha. Zavedam se, da sem imela pri tem tudi veliko mero sreče, saj bi se katera od številnih hipoglikemij lahko tudi drugače končala.

Po operaciji sem na Facebooku našla zaprto skupino, ki trenutno združuje 137 oseb, ki imajo ali so imele insulinom. Ob prebiranju njihovih zgodb ugotavljam, da sem imela tudi veliko sreče, da je pri meni vse skupaj trajalo le nekaj mesecev, saj je pri večini njih trajalo kar nekaj let, da so jim postavili pravo diagnozo in jih operirali.